

prirodu Mehičansko. Ni je skoro dežele na svetu, ki bi bila tako rodovitna, tako bogata, tako raznovrstna, kakor je Mehika. Pod zemljo je bogata ruda, nad zemljo obilna rast; krasne planjave in čudovite gore, nad njimi pa divno nebo: to je priroda Mehičanska. Sla sta do Chalcoskega jezera, od koder sta videla v ozadju visoki ognjenik Popocatepetl (5500 m). Jezero je zanimalo

naša potnika zaradi plavajočih vrtov (chinampas), ki so sestavljeni na dnu iz raznih hlodov, korenin in vej, zvezani pa z raznim bičevjem in drugim močnim rastlinjem. Na taki podlagi je dovolj prsti, da se razvija iz nje bujna rast. Vračajoča se proti morju sta si še ogledala sloveči, pa tudi strašni ognjenik Jorullo.

Na lepem in rodovitnem, nekoliko hribovitem kraju se dviga ta ognjenik,

Žetev na otoku Cipru.

1300 m visok. Gledala sta potnika, kako se je veličastno dvigal dim proti nebu, a občutila tudi nekoliko strahu, spominjajoča se njegove preteklosti. Jorullo namreč ni star več nego 132 let. L. 1759. je dolgo časa vznemirjal tamošnje prebivalce potres; dné 29. septembra pa se je vzdignila zemska površina in — nova gora je bila rojena. A strašno divji je bil ta novorojenec, zakaj nje-

govo bljuvanje je razdejalo takrat vso okolico.

»Kako srečni bi bili lahko ljudje v tej rajski deželi! Zakaj niso, kaj mislite, gospod Petriche?«

»Za rajsko življenje ne zadošča samo rajska dežela, ampak treba je tudi rajskih ljudij. Da, ljudje, ljudje! In ako so ljudje dobri, tudi iz puščave si ustvarijo raj.«